

אוסקר

מילחמות היהודים

הזעזעה התרשלה בתפקידה

ואיום בבג"ץ עלול למנוע

השתתפות בתחרות

עוד לא יבשה הדיו מן הברכות לאוונטי פופולר, סירטו של רפי בוקאי, שנבחר על-ידי מועצת הסרט הישראלי לייצג את ישראל בתחרות האוסקר. במיסגרת הסרט הזר (אותה מיסגרת שבה השתתף בשנה שעבר מאחורי סורגים) — וכבר הרטיבה דיו חדשה שירה חדשה, צורמנית ולא נעימה לאוזן.

שיש קולר, (סירטי מרתון), מפיץ הסרט שתי אצבעות מצידון הגיש באמצעות עורך-דין, מאיר מורגנשטרן, עתירה למתן צו-עליתנאי בכית-המישפט הגבוה לצדק, נגד שישה גורמים: שר-התעשייה-היהודי-מסחר (הממונה על מרכז-הסרט הישראלי) אריאל שרון, מנכ"ל משרדו יורם בליזובסקי, שבתוקף תפקידו יושב כראש מועצת הסרט הישראלי, ארנון צוקרמן, היום ראש החוג לקולנוע באוניברסיטת תל-אביב, דויד שפירא, המפיץ את אוונטי פופולר (שגם

סאלים דאו ורמוי שטרן ב.אוונטי פופולר של רפי בוקאי הבגץ מעיב על האוסקר

קולר טוען שארנון צוקרמן אינו בעל זכות-הצבעה, בתוקף היותו ראש החוג לקולנוע (שהשי-תתף בצידור ובחומר, בהפקתו של הסרט בשעתו); הוא טוען, שאם כי דויד שפירא לא השתתף בהצבעה, הוא השתתף בדיון והיה בכוחו להשפיע על ההחלטה, דבר שלדעתו הינו פסול.

הישיבות נדחו. אלא שעתירה זו שהגיש קולר לא רק שעלולה בהחלט למנוע את השתתפותה של ישראל בתחרות האוסקר השנה, לבלבל את האקדמיה לאמנות הקולנוע ולהעמיד את ישראל (שוב) בעמדה נפסדת, מכיזה ומי כוערת בעיני העולם (קולר הצהיר במפורש כי הודיע על כך לאקדמיה לאמנות הקולנוע, וביקש אותה לעכב את ההחלטה בדבר אישור המינוי למועדותו של הסרט עד למתן החלטת הבג"ץ).

העובדה שצריך לבחור בסרט שייצג את ישראל בתחרות האוסקר היתה ידועה היטב למישרר התעשייה ולממונה על מועצת הסרט הישראלי. שעת האפס (הדט נובמבר) קרבה, ודבר נסיעתם העתידה לחו"ל של כמה מחברי המועצה היה ידוע מראש (יורם גולן וגליה אלכין אומנם ניאותו להפקיד הצבעה כתוכה, אבל דן פיינרו סירב להיעדר ולהשאיר מאחוריו מעטפה, כשענה שכוחה של התכנסות המועצה הוא בדיון וביכולת לשכנע ולהשפיע, אחרת הרי אין כל ערך לישיבות של ועדה כלשהי). ובכל זאת, נידחו וחזרו ונידחו ישיבות שהיו אמורות להתקיים כדי לדון בנושא, בכל פעם מסיבות מינהליות אחרות.

המצב היה רגיש שיבעתיים, מכיוון שלבר מחברים אלה יש רק מעטים בוועדה שאינם קשורים ישירות לסרטים שבדיון — יואב ברש, צבי שפירא ויגאל אפרתי, אשר לצוקרמן ולדויד שפירא — בהצטרותו של יורם בליזובסקי (בשכוע שעבר בגלי צה"ל) קבע מנכ"ל משרד-התעשייה כי "שפירא לא השתתף בהצבעה, ואילו צוקרמן לא הוכר כבעל עניין".

מעניין כי עוד לפני פירסום החלטת מועצת הסרט, משהתמהמהו הישיבות, עיכוב שהדאיג את ענף-הקולנוע כולו, כבר הביעו כמה אנשים את החשש שמא מועצת הסרט עומדת לפני דילמה קשה ותילוקי-ידעות קוטביים באשר לזוהתם הפוליטית של הסרטים העומדים על הפרק, ויש המעוניינים למעשה שאף לא אחד מן הסרטים יסע להוליווד. היו שתמכו נלהבות בשתי אצבעות מצידון, ואחרים שטענו כי לא ייתכן כי סרט של צה"ל ייצג מדינה וייצור תגובה הפוכה לזו שהוא מקווה להשיג. בעיה אחרת באה מכיוון חיוך הגדי. שגם הוא, כשתי אצבעות, זכה בהצלחה ניכרת בכמה פסטיבלים בינלאומיים, אבל עורר התנגדות מצד אנשים העויינים את המטר הפוליטי שבו.

למרות שהמצב נראה רגיש במיוחד, והיתה צפייה התלכטות קשה במועצה, איש לא ראה חובה לעצמו להודרו, לשבת ולהחליט. צריך היה לחכות לרגע האחרון, ומוטב להאמין כי היתה זו הזנחה בלגניסטית אופיינית, ולא רשלנות מכוון נת פופשעת. התוצאה בינתיים עצובה מאוד. "אני הייתי מופתע יותר מקולר שהמועצה בחרה בסרט "טי", אמר רפי בוקאי הנדרם, שמעולם לא האמין כי סירטו הצנוע, שכמעט ולא הושלם כלל מחוסר ממוך, יכבוש את הקהל ואת הלב בכל מקום בו הוצג עד היום, ובוודאי שלא חלם להיות מוכר בנשימה אחת עם האוסקר.

אלא שהאוסקר הועב בעגנת הפרשות הנלוות. "מימי לא פיללתי ששמי ייקשר בבג"ץ", אמר בוקאי. הבימאים האחרים, אף שהיו מעדיפים שסרטיהם יוכו, אינם רוצים להמעיך את בוקאי, ושומרים על שתיקה אבירית. דובר משרד-התעשייה אומר: "מצטער, טוב יודיעהו".

וכי כמה מן המשתתפים בדיון ובהצבעה פסולים לעשות כן. לדעתו, סיכויי של שתי אצבעות מצידון לזכות בתחרות עריפים, אבל למרות זאת בגלל מעורבותם האישית של כמה מחברי מועצת הסרט, הועדף אוונטי.

הוא, כמו צוקרמן, חבר במועצת הסרט). ורפי בוקאי, בימאי אוונטי. בשורה ארוכה ומפורטת של טענות כנגד החלטת המועצה לשלוח דווקא סרט זה כמועד לאוסקר, טוען קולר שהבחירה לא נעשתה כחוק.

גורדון וארנקה ודניאל דיילואיס - מקסים

מחדשים את המיכבסה והופכים אותה לסמל של אהבתם, נאמנותם, משיכתם המינית האחד למשנהו, וניסיון להריסת מחיצות, למרות המטען הגיועני מזה. והקיפוח מזה. שכל אחד מהם נושא בתוכו. כשכל אחד כבול במוסכמות הסביבה הטיבעית המקומה אותו. גורדון וחבריו הפאנוקיסטים. המ' תעבים זרים, עומר ומישפחתו, שלמרות כל רצונה להשתייך למולדת החדשה, עדיין נושאת איתה מינהגים ומסורות שבטיים.

מיכבסה עליזה

המיכבסה היפהפיה שלי (דיאן גוף 2, תל-אביב, אנגליה) - אחת ההפתעות היותר נעימות, הרעננות והמפתיעות של הקולנוע הבריטי בשנה האחרונה: סיבלות המהגרים בארצות המאמנות, ופשיטת-הרגל של האינטגרציה, אומנם נושא נדוש, אלא שהפעם, בלי ספק הרבה תודות לתסריטו הנפלא של האנף קורישי (בן תערובת של אנגליה ופאקיסטאני), התוצאה היא מלבבת.

עומר (גורדון וארנקה, בעל מנייהילד והעיניים הבערות) הוא מחמל נפשו, בנו היחיד של מורה פאקיסטאני, עיתונאי ואיש-רוח בעל דיעות סוציאליסטיות, שסיכנו אותו במולדתו והמשתקות אותו לחלוטין בארצו החדשה. הוא מנסה להתקדם, להגיע לעצמאות כלכלית בעזרת דודו, נאצר, שיש לו עסקים רבים, מהם כמה בלתי-כשרים. הדוד, החי לו עם אשתו החוקית בחווילה בנוסח האצולה הבריטית אם כי בבית פנימה מנהל אורח-חיים פאטריארכלי לחלוטין, ומחוצה לו מנסה להיות כגבר מערבי בעל מאהבת קבועה, מעניק לברן האח מיכבסה כושלת. עומר בוחר לו כפארטנר בגורדון, פאנוקיסט לונדוני בעל עבר של פאשיסט בריון, אבל בעל חוב-ילדות כבד לאביו של עומר, שהיה עבורו דמות מחנכת נערצת בתקופה שלפני המהומות הגיועניות באנגליה (השחקן דניאל דיילואיס, המגלה טפח כישרון בולט ושונה מזה שגילה בתפקידו הקודם, בזיכרונות אהבה מפירנצה). השניים

שובינים גברי עצוב

שוברי הלבבות (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) - מוזר, אבל כמו לפי הזמנה, כל העדינות וה' טאקט המתגלים בתיאור יחסים בין הומוסקסואלים מגזעים שונים בסרט אחד, (המיכבסה היפהפיה שלי), הופכים לגסות-רוח בתיאור ידידות בין שני שורים גבריים בריאים בסרט אחר. שני הידידים המחפשים את יקפתם האבודה בסרט זה הם ארתור בלו (שחקן סימפטי בדרך כלל, פיטר קויוט) ואלי קאהן (שחקן חיזור בדרך כלל, ניק מאנקוזה).

בלו, צייר פופ-פטישיסט, שנבריותו ואיתה אנרגיית היצירה שלו מתייבשות כשאשתו עוזבת לטובת אמן אחר, זקוק לסידרה אינסופית של הוכחות שלא יצא מן המחזור, הוכחות שתמיד הן במישור ההישגי המיני, אפילו כשמדובר בתערוכתו החדשה, המחזירה אותו לאופנה ולמעמד כלכלי איתן. אלי, חברו היהודי, מספק לו את החיווקים, את הכיבוש היחיד שמוכיח לו שהוא המאצ'ו העליון, בכל פעם שהוא משכיב את האהובתו החדשה של ידיו הנצחי, דרך נעלה באמת להוכיח שהידידות הגברית עומדת מעל לכל, בעיקר שהגיחון מושג תמיד על מיטה משותפת.

יחסי שני הגברים עומדים למיבחן כשאלו מתאהב, באמת (כך למחות נדמה לו). במונולוג נילעג מאוד הוא מסביר שאהובתו החדשה, השחקנית קארול לור, משתמשת בו

פיטר קויוט וקארול לור - עלוב

כבאובייקט מיני בלבד, ומייד סותר את עצמו ומכריז שהנשים מחפשות רק רומאנטיקה, רגש ומעורבות. אבל הדיאלוגים כולם מלאי פנינים שכאלו, וכל הנשים שבסרט הן אנוכיות, משעממות, חסרות-אישיות וממלאות פונקציה אחת בלבד: לגרות את דמיונו המיני של הגבר, ולהעניק לו את הפיתוי הנצחי, שאינו אלא אשליה, כאילו הוא המפתה, הכובש והמונצח. בסך הכל זהו תיאור עצוב ופאתטי של תהליך התיילדותו המזדקנת של הגבר האמריקאי.